

beder til en Maskine, at man vil fritage ham for ethvert Ansvar, fritage ham ved Lov for at tænke, og jeg vil ikke være med til at tilføje Arbejderen den Tørt, at han skal staa ganske i samme Klasse som de Maskiner, man forsikrer. Jeg kan ikke gaa ind paa den Tanke, at han ikke skulde behøve at tage sig en lille Smule i Agt. Jeg mener dernæst, at der burde angives, hvilke Virksomheder der skulle falde ind under Loven og Omfanget af Erstatningspligten, altsaa Fasthættelsen af en Skala, indenfor hvis Maksimum og Minimum den paagældende Erstatning skulde heds, samt at der endelig installeredes en Institution, som kunde fastslaa Erstatningens Størrelse, naar man derom var uenig; det forekommer mig, at vi saa dermed være færdige, og at vi saa kunde spare alt, hvad der efter min Mening var overflødig til Lovforslaget. Jeg skal ikke gaa videre ind paa Undersøgelse af Lovens Enkeltheder. Jeg har kun villet nævne disse Par enkelte Punkter, og jeg skal slutte med en Gentagelse af, at jeg hilser Lovforslagets Fremkomst med Glæde, fordi jeg deri ser en Fyldestgørelse af et socialt Formaal, som man ikke har Lov til at betragte med Ugyldighed. Jeg tør maaste tilføje, at det i en længere Arrække har været min Indsigt, at man skal komme til Løsning af den store sociale Opgave, at sikre Arbejderen mod at lide Nød i hans Alderdom og at sikre Arbejdets Indvalter mod at lide Nød, naar de ere udslidte eller have lidt Skade ved Ulykkestilfælde, og at sikre dem gennem en Brændevins- eller Spritstat. Ja, jeg har anset det for den eneste Vej, ad hvilken man kunde komme til Reform, som virkelig fører til en Løsning af Arbejderforsørgelsesproblemalet. Thi hvad der hidtil er gjort, selv i Tyskland, betragter jeg ikke som en virkelig Løsning deraf, der er ikke ydet tilstrækkeligt til, at Arbejderen kan leve, endogaa med yderste Nødtørst; man maa komme til en fyldigere Løsning, hvis det skal siges, at Formaalet virkelig er naaet, og jeg har altid troet, at en saadan Bestatning var den eneste Maade, hvorpaa man kunde komme til det. Men det synes man jo at være kommen noget bort fra, idet man allerede er inde paa at anvende en Del af dette Beløb, nemlig Olfskatten, paa anden Maade. Jeg havde troet, at man kunde have bibeholdt det Provenu, som kunde fremkomme, dels ved en Olfstat og i Særdeleshed ved en betydelig forøget Brændevinsstat, til Opnaaelse af det store sociale Formaal: Invalidforsørgelsen og Alderdomsforsørgelsen, men naar dette ikke kan ske, kan jeg kun hilse de Udtaleser med

Glæde, som ere fremkomne fra det ærede Medlem for Præstø Amt, 6te Valgkreds, og som for mig ere et Bevis for, at vi dog kunne vente at se en nogenlunde fyldestgørende Lov om denne lille Del af dette store Emne. Det er sikkert og indlysende, at Forsikringen mod Ulykkestilfælde er en Nagatel i Sammenligning med det store Invalid- og Alderdomsforsørgelseslovsforslag, som jeg haaber, vi en Gang skulle faa at se her.

Indenrigsministeren (Snaersted):

Da Forslag i den Retning i sin Tid for to Aar siden blev fremsat i Rigsdagen i det andet Ting, gik det ud paa at sikre Arbejderne mod Ulykkestilfælde under Arbejde udført for andre. Lovforslaget har, som det ærede Medlem (Boisen), der først talte, nævnte, faaet en Udvidelse; men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det ærede Medlem paaviste, hvorledes og hvorfor det var stet. Jeg skal kun tillade mig at hævde, at denne Tanke er en gammel Tanke, og den er ikke opstillet, fordi man er bange for de Bevægelser, som det ærede Medlem for Ribebenhavns 5te Valgkreds (B. Holm) omtalte, slet ikke. Jeg siger ikke, at det ikke skulde være saa, at den stærke Bevægelse stærkede Sjælene for, hvad der kan være at gøre. Det siger jeg ikke noget mod, og det følger af sig selv, det vilde være en Taabelighed at benægte det; men jeg siger, at der har været en Bevægelse i Samfundet for at gøre, hvad billigt og retfærdigt var, længe før denne Bevægelse kom op eller blev saa stærk, som den er, og et af de Krav, som har været stillet op, var, at man skulde sørge for at forsikre Arbejderne i Ulykkestilfælde, særlig de Arbejdere, der arbejde for andre. Hvad er det nemlig, der, naar man historisk ser paa Forholdet, har bragt Tanken frem? Det er de ofte pludselig opstaaende og paakommende Ulykkestilfælde, der uforstyldt ramme en stor Del Arbejdere, f. Eks. store Jorkis, store Maskinsprængninger og andre Ting og i Erkendelse af, at efterhaanden som den moderne Industri udvikler sig, bliver det vanskeligere for de enkelte Arbejdere at varetage deres Tarv paa den tilbørlige Maade, idet de ikke ere i Stand til i Forvejen at undersøge, om det, de gaa ind til, medfører ekstraordinar Fare. Det samme gælder ogsaa for Søfart o. s. v. Det viser sig ogsaa i Landbruget, efterhaanden som Maskinerne trænge ind, Lokomobiler og Centrifuger og Haffelse- og Tærsemaskiner, at der opstaar mange og pludselige Ulykkestilfælde, som der var god Grund til at bøde paa. Dermed kom Tanken frem. Tanken fik